

Het wordt tijd

Hedera, wisteria

aan het eind van onze beschaving is water en wind
ik probeer te blijven ademen, blijf jij alsjeblieft
nog even overeind
zeg me wat ik moet doen
zeg me wanneer ik je mag aanraken

aan het eind van onze wereld is storm en leegte
ik breng je oersterke groenblijvers
help, hedera, wisteria, help ons
clematis, ontferm u
over deze vervallen muren
over de gaten in dit dak
hoe kalmeer ik een huis

daar is de storm die de spanten aanspoort
daar zijn de barse buien de slaande deuren
daar is de kille wind tussen de kieren
aan het eind van de wereld begrijp ik nog niets
blijf ik tegen beter weten in
de lege ramen openzetten
ben ik alleen en zal ik proberen

Welterusten

ga maar slapen kind
je bent de laatste
die nog wakker is

het monster
dat aan de deur krabt
is de poes

slakkenhuizen
groeien niet
aan vingers

je werd wakker
omdat er op je huid
een vacht verscheen

dat was echt
een droom
bang is dol op duister

het is 's nachts
ook erger
om je moeder te zijn

Verzamelen

in alle potjes zelf van mijn moeder
ontstaat in het midden een bergje
terwijl die van mij een dal krijgen
nu het nog kan verzamel ik ze
het blijkt dat alle vogels duiven zijn
in de ogen van mijn moeder

achter in mijn auto rijden al weken
drie dozen vol vroeger mee
wat er in zit vergat ik
maar ik wil ze niet in huis
wat laat ik na

ik ben niet meer bang voor pissebedden
sinds ik ontdekte dat ze kieuwen hebben
die wriemelende geleedpotigen
wonen onder vochtige stenen
gaan dood als je de grond laat drogen
ze liggen miljoenen jaren op ons voor

ik heb pas net leren ademen
op het dak staat een ladder klaar

Hout voor violen

in goede mensenjaren groeit haastig hout
zij die er verstand van hebben lezen daarin leven af
als wij bomen waren werden we kromme kasten

in barre tijden groeien bomen dichte ringen
ik wil een vrouw die ervoor doorleerde vragen
wat het de mensen brengt: indikken en volhouden

koude tijden zijn klankhout voor instrumenten
er wordt gezegd dat Stradivarius
bovenbladen maakte van strenge winters

hout dat tachtig jaar droogde aan de lucht
hout dat al op hem wachtte toen hij werd geboren
hout dat in onze eeuw niet meer bestaat

waren wij dit jaar bomen geworden had de tijd
ons ingehaald, groeiden we dichte ringen
werden we nieuwe muziek

Gewoontes van Middernacht

Middernacht eist, hangt om je hals, jengelt, keert zijn rug naar je toe
Middernacht maakt tochtgaten bij je knieën
Middernacht is een vraag die niet tot de ochtend kan wachten

Middernacht moet plassen
het schrikt van het plotse licht op de overloop

Middernacht heeft je sloffen aan, Middernacht rafelt
Middernacht probeert stil te liggen, blijft zuchten
keert weer zijn rug naar je toe

dekens!
slaapt hij?
je kunt hem er niet bij hebben je hebt genoeg aan Overdag

Middernacht is pijn in je nek, Middernacht loopt rondjes, tolt
Middernacht is een klus, Middernacht is nog een klus
al die losse eindjes

Middernacht huilt zacht
niemand heeft Middernacht afgehecht en jij gaat het ook niet doen
snuit je neus, Middernacht

twaalf uur is voor optimisten, twaalf uur heeft nog kans van slagen
Middernacht is 4.17, Middernacht is leeg

‘dat is toch precies wat je wilt?
voor leegte hoeft je niet bang te zijn.’

hou je kop, Middernacht

Dit weten

mijn dochter maakt een c
op een regel van vijf lijnen
die met een sleutel begint

het is meer een ufo zegt ze
of een rookworst
of Saturnus zie je wel

mijn dochter beheerst een taal
die ik niet machtig ben
dichte rondjes zijn snel

die met een vlaggetje nog sneller
open rondjes kosten tijd
zeeën van tijd

mijn moeder telt tot vijf
loopt met haar vinger
over elke vingertop

als ik vraag waarom
verstoor ik haar ritme
krijg ik een blik naar elders

Ook dit zal voorbijgaan

ik zou elke dag een briefje moeten schrijven
om te bedanken voor wat dan ook, voor alles
de lucht is zo blauw als het huis, bedankt
ik geloof in het leven

de storm verwoest het interieur
de stem van mijn moeder
is net zo geruststellend als toen
het heeft zijn tijd nodig, zegt ze

mama, ik zou je elke dag een briefje moeten schrijven
weet je nog toen je mij kreeg
ik zal noteren wat je zei
zodat jij het me opnieuw kunt vertellen

ik droom nog steeds van ons oude huis
het huis zo blauw als de lucht
ik was zo blij dat ik jou kreeg, zei je

wij zijn er nog, er is nog licht
maar je hebt het recht te vergeten
en te bedanken voor de avond

Digitale handtekening volstaat

op mijn rug groeit een theeservies
als ik opsta gutst het hete water langs mijn benen
op sokken loop ik door het bewijs
ik stempel voetstappen op de vloer

ik heb een flat in mijn hoofd
bewoners uit buurappartementen
geven over de intercom
hun mededelingen door

bij mijn knieën zit een extra knobbel
ik voel het door mijn broek heen
ik ben bang dat daar verlangens uitbotten
die niet tot de lente kunnen wachten

van de Perseïdenzwerm afgelopen augustus
heb ik acht wensen ongebruikt gelaten
dat breekt me nu dus op
is dat waarom er mensen aanbellen

de verbinding kraakt
ik versta ze slecht
sleutels vergeten een pakket voor de derde
je kunt me alles in bewaring geven

in mijn maag zit een roltrap
die gaat op of neer dat is aan de ander
ik loop natte voetstappen over hun dozen
bij mij kun je dingen brengen

bij mij valt iets te halen

Vaste grond

Ik zal voor jou de plattegrond van het huis borduren, mama, in zwarte lijnen. Daarover met gekleurde draad een lijsterbes, goudsbloemen, je forsythia. Laten we niets vergeten. Ik schrijf alles voor je op, ook al zul jij je schamen dat onze vuile was op de muren staat. Ik zorg voor dekkende verf, blokwitters.

Waarom ben ik altijd bang? Omdat jij altijd bang was voor alles wat zou kunnen gebeuren. Zo bang als nu heb ik je niet eerder gezien. Je staart voor je uit, wordt stram, valt stil. In mij een diep verlangen sokken voor je te breien. Koude voeten zeuren en hoe meer gedachten je overhoudt, des te beter het is.

Je bent gestopt me te bellen, je weet niet meer hoe dat moet. Ik wil tegen je zeggen dat het niet erg is. Dit is gewoon het leven. Dan kijk je me aan alsof je heel even ziet dat ik ook iemand anders ben. Ik heb maar één moeder waar ik nog steeds naar terug kan rennen.

Het dorp zingt. We horen het binnen. Jij verschoof de wereld, mama. Jij versleepte mij, ontroerde mij, jij leerde me de dagen, ik besta uit regels, wij zijn poëzie, ik heb je nodig. Het is wél erg natuurlijk. Zo bedoel ik het niet. Het is het ergste. Ook al ben ik nu zelf moeder, dat wil niet zeggen dat ik hier klaar voor ben.

Koffiezetten kun je nog wel, dus ga ik op bezoek in het huis dat ik borduur. De stoelen aanraken, mijn voeten in je sloffen steken, merken dat de vloer onder de tafel is verschoven. Wie dacht je dat ik was? En als ik iemand anders ben, wie ben jij dan zelf? Lichamen herinneren zich alles. Welk jaar is het nu?